

Kvinna 46 gillar att bo bland ”helt vanliga människor” i Björkhagen

Vem är du?

Jag är född och uppvuxen i söderort. Nu bor jag i Björkhagen och jag kommer nog aldrig att flytta härifrån. Jag har aldrig trivts så bra någon annanstans - nära stan OCH nära naturen, så vill jag ha det. Jag jobbar som sjuksköterska på ett av Stockholms stora sjukhus. Det är ganska stressigt och därför är det skönt att ha ett hem utanför stan. Där man kan höra fåglar och andas lite friskare luft. Här är inte så många bilar heller. Här är en bra blandning av folk också, helt vanliga människor. Man kan vara sig själv.

Hur bor du?

Jag bor i en stor lägenhet, sex rum på två plan. Högst upp i ett fyrvåningshus byggt 2000. Vi har bott här sen huset var nytt, vi är de första som bor här. Innan bodde vi i en 40-talslägenhet, tre trappor upp utan hiss med småbarn, så det var rena himmelriket att komma hit till 2000-talet. Vi är två vuxna och två tonåringar och två katter. Nere finns två sovrum och ett vardagsrum som går över i kök och matrum (öppen planlösning) samt ett badrum. På övervåningen finns två sovrum, ett allrum och ett badrum. Det bästa rummet i lägenheten är ett förråd med fönster i hallen. Det är bara att öppna dörren, slänga in prylar och stänga!!! Vi har ingen särskild inredningsstil. Vi har en blandning av sånt vi fått ära eller överta, containerfynd, Ikea m.m. Ibland skulle jag vilja ha mer enhetligt men jag vill inte göra mig av med gamla grejer som påminner om generationerna före oss.

Hur har du bott tidigare?

Jag växte upp i villa med Volvo, vovve, mamma, pappa och lillebror. Mina kusiner bodde i huset intill och min mormor var jämt hemma hos oss. Vi bodde i Herrängen. Då fanns det ödehus och zigenarfamiljer i området och ibland kom mentalpatienter från Långbro förbi. Vi bodde mittemot kiosken, lekparken och busshållplatsen så vi hade bra koll på vad som hände. Nu har området förändrats, villorna är större och mer påkostade. Det har blivit ett högstatusområde där husen kostar miljoner, miljoner.

Jag flyttade hemifrån när jag var 19. Då åkte jag till Paris och levde livet. Efter det bodde jag bara hemma korta perioder i väntan på att något annat skulle dyka upp. Det här var på 80-talet och det fanns alltid någon lägenhet man kunde låna av någon kompis som skulle plugga på annan ort eller resa jorden runt. Jag bodde nog på åtminstone sex olika adresser innan jag fick min första egna etta med kokvrå genom bostadsförmedlingen. Den låg i västerort. Jag älskade mitt lilla bo på 24 kvadrat, men jag trivdes aldrig norr om stan. Kände mig aldrig hemma där.

Känner du dig trygg hemma?

Jag har aldrig saknat tak över huvudet. Längre kunde jag alltid återvända till mitt föräldrahem om jag inte hade något annat. Jag känner mig trygg hemma och i området där jag bor. Här har mina ungar växt upp och gått i skola och på dagis. Hemma kan man pusta ut och vara sig själv. Förut kunde jag bli mer stressad för att det inte var städlat och stajlat, men nu struntar jag i det. Faktum är att resten av familjen har blivit mer intresserad av att städa och hålla fint nu när jag inte bryr mig så mycket längre.

Hur skulle du helst vilja bo?

Jag skulle vilja bo i ett gammalt hus på landet. Gärna på en höjd precis i skogsbrynet, med trygga gamla granar bakom ryggen och vidsträckt utsikt över åkrar och en sjö. Helst med cykelavstånd till kafé, bibliotek och goda vänner! Det skulle också finnas en järnvägsstation i närheten så att jag kunde ta tåget in till stan om jag ville.